

ושמואל אמר, אין מטלטלין בה אלא בארבע אמות, משום דלא אמרינן פי תקרה יורד וסותם בארבע מחיצות, וכדאמרן.

ומפרשינן לפלוגתייהו: היכא שפתחי האכסדרה הן ברוחב עשר אמות ואפילו מכל צד, דכולי עלמא לא פליגי שמותר לטלטל בכולה, ובלאו "פי תקרה יורד וסותם", כיון שאין בהם יותר משיעור פתח.<sup>(61)</sup>

כי פליגי, בשהיו פתחי האכסדרה רחבים יתר מעשר אמות. דכיון דבלאו "פי תקרה יורד וסותם" הוו להו "פרצות", פליגי בה רב ושמואל, אי אמרינן "פי תקרה יורד וסותם" בארבע מחיצות.

ואיכא דאמרי: בשהיו פתחי האכסדרה רחבים יתר מעשר — כולי עלמא לא פליגי שאסור לטלטל בה.

כי פליגי ברחבים עשר.<sup>(62)</sup>

והוינן בה: והא דאמר רב יהודה:

קורה רחבה ארבעה טפחים הנתונה על צח-א ארבע יתידות, הרי היא מתרת [לעיל דף פו א] בחורבה הפרוצה אל רשות הרבים. שאומרים "פי תקרה יורד וסותם" בארבע פיות הקורה.

כלומר: בית סתם קתני במתניתין, וכל הבתים קירויין חלק, ולא עשוי באלכסון [אבל מה דחידש שמואל שנפרץ אף הקירוי, הרי הוא בכלל "בית שנפרץ", שנפרץ הוא וקירוי עמו, רש"י].

ורב לא אמר כשמואל — דמפרש דלא אמרינן "פי תקרה" משום דנפרץ בארבע, ובארבע פיות לא אמרינן "פי תקרה" — משום, דאם כן הויא ליה הך בית כאכסדרה שצריך לסותמה בארבע פיות.

ורב אזיל לטעמיה, דאמר: אכסדרה — מותר לטלטל בכולה, דאמרינן אפילו על ארבע פיותיה "פי תקרה יורד וסותם".

וכדאיתמר, שלפי רב אמרינן פי תקרה יורד וסותם בארבע צדדים:

אכסדרה הנמצאת בבקעה:

רב אמר: מותר לטלטל בכולה.

ושמואל אמר: אין מטלטלין בה אלא בארבע אמות.

ומפרשינן לה: רב אמר, מותר לטלטל בכולה, משום דאמרינן: פי תקרה יורד וסותם.

— הוא פחות מעשר אמות. אלא מיירי, שהיה האלכסון יותר מעשר אמות.

61. ואף על פי שפרוצה היא במילואה ואין לה גיפופין, שאפילו עד עשר אינו "פתח". "כיון דבעלמא חשיבא פיתחא בגפופי, הכא נמי, אף על גב דליכא גפופי, חשבינן לה פתחא כיון

דאיכא תקרה". ריטב"א בהבנת רש"י.  
62. ונראה בשיטת רש"י, דהכי קאמר: להך "איכא דאמרי" בעשר לא הוי פתח כיון שהוא פרוץ במילואו, וצריך לומר "פי תקרה יורד וסותם". וממילא פליגי רב ושמואל, אי אמרינן "פי תקרה" בארבע פיות. וראה תוספות שתמהו על רש"י.

אם המדובר **שיש לה** לאכסדרא בצידה הפתוח לחצר, **פצימין**, שמחיצותיה הן עמודים כמין חלונות, וביניהם פחות פחות משלשה טפחים — **כשירה** הסוכה, דאמרינן בהו לבוד, והרי יש לסוכה דפנות. (64)

אבל אם **אין לה** — לאכסדרא שמכל צידי הסוכה — **פצימין** ופתוחה היא לגמרי. נמצא, שאין דפנות לסוכה שבחצר [ואף שלבתיים יש דפנות, כיון שרחוקים הם ארבע אמות מן הסוכה, אינן דפנות — רש"י שם]:

**אבוי אמר: כשירה.**

**ורבא אמר: פסולה.**

ומפרשינן פלוגתייהו: **אבוי אמר, כשירה**, לפי שאמר סבר אבוי: **פי תקרה** — של אכסדרה הסמוך לחצר — **יורד וסותם**.

**רבא אמר פסולה**, כי **לא אמר סבר פי תקרה יורד וסותם**.

והשתא אמרינן: **לימא אבוי סבר רב, ורבא סבר כשמואל**.

דקא סלקא דעתין דטעמא דרבא, משום דקסבר רק בחד דופן או בשנים אמרינן יורד וסותם, אבל בכל צד לא אמרינן. (65)

ודחינן לה: **אליבא דשמואל כולי עלמא לא פליגי**. (66)

**ורב נחמן הוסיף: אמר רבה בר אבוא: קורה רחבה ארבעה מתרת** [לעיל דף פו א] **במים**, כשהיא נתונה למעלה, באמצע בור שבין שתי חצירות [שאסורין בני כל חצר למלאות אפילו מאותו חלק הבור שברשותן — וכמו שנתבאר לעיל דף פו א — עד שיעשו מחיצה מפסקת בבור, ואם נתנו קורה זו באמצע הבור למעלה, אמרינן בה "פי תקרה יורד וסותם" ].

**מני?**

כלומר: כמאן אמר רב יהודה "פי תקרה יורד וסותם" אפילו בארבע פיות? (63)

ומפרשינן: **להך לישנא דאמרת בעשר לא פליגי**, מיירי בחורבה שאין רחבה יותר מעשר אמות, ומשום "פתח" הוא דשרינן לחורבה, **ודברי הכל היא**.

**להך לישנא דאמרת בעשר פליגי**, על כרחך, לא אתיא הך מימרא אלא **כרב**, אבל לשמואל, לא, כיון דהוי "פי תקרה" בארבע מחיצות.

**לימא אבוי ורבא — בפלוגתא דרב ושמואל, קמיפליגי**.

**דאיתמר: סיכך חצר המוקפת באכסדראות** [מרפסות] הסמוכות לבתים ופתוחות לחצר, וסמך הסכך — שעשה על החצר שבין האכסדראות — **על גבי שפת הגג של האכסדרא מכל צידי הסוכה**.

וראה פירוש רש"י לעיל דף צב א, ובמה שכתב בגאון יעקב כאן.

65. רש"י סוכה דף יח ב, וראה עוד שם. וראה ריטב"א כאן ושפת אמת.

66. כך פירוש סוגיא זו: בכל מקום שיכול להעמיד דברי אחד מהן שלא במחלוקתם של

63. אבל המימרא של רב נחמן בשם רבה בר אבוא לא הובאה כאן כדי לדון בה. כן משמע בריטב"א לדעת רש"י. וראה גם לעיל דף פו שהובאו שתי מימרות אלה כאחת, ואין עיקר ענין הגמרא אלא בחד.

64. נתבאר על פי רש"י סוכה דף יח א, וכמשמעות רש"י כאן, וכמו שכתב בגאון יעקב.

והכי קאמר: אליבא דשמואל ודאי דהוא כדקאמרת, דרבא לחודיה הוא דאמר כשמואל, ואביי אינו יכול להעמיד דבריו כשמואל.

ואליבא דשמואל לא פליג אביי למימר כשירה [רש"י שם], דודאי פסולה הסוכה לדעת שמואל, שאין אומרים "פי תקרה" מכל צד.

**כי פליגי — אביי ורבא — אליבא דרב.**

כלומר: הא דקאמרת דרבא כשמואל ולא כרב, לא היא! אלא רבא, כרב נמי אמרה למילתיה.

ובהכי פליגי: אביי — דמכשיר הסוכה — סובר כרב, דסבר "פי תקרה" אפילו מכל צד.

ורבא אמר לך: עד כאן לא קאמר רב התם דאמרינן "פי תקרה יורד וסותם", אלא כיון דהני מחיצות — כלומר: אותן קורות הנתונים על ארבעה עמודים, שהן פי התקרה — לאכסדרה שאותה אנו באים לסתום, הוא דעבידי [לשמה נעשו].

אבל הכא, שאנו באין לסתום הסוכה שבחצר, בפי תקרת האכסדרה, דהני מחיצות [פי התקרה] לאו לשם סוכה שמחוץ

לאכסדרה הוא דעבידי — לא אמר בהו פי תקרה של אכסדרה יורד וסותם הסוכה. (67)

שנינו במשנה: רבי יוסי אומר: אם מותרין לאותה שבת מותרין לעתיד לבא, ואם אסורין לעתיד לבא אסורין לאותה שבת:

איבעיא להו: האם רבי יוסי, לאסור אף לעתיד לבא הוא בא.

או להתיר אף לאותה שבת הוא בא? (68)

אמר רב ששת: לאסור! וכן אמר רבי יוחנן: לאסור!

תניא נמי הכי: אמר רבי יוסי: כשבם שאסורין לעתיד לבא, כך אסורין לאותה שבת.

איתמר:

רבי חייה בר אשי אמר רב [ב"ח]: הלכה כרבי יוסי.

שמואל אמר: הלכה כרבי יהודה, שמתרים לאותה שבת, ואסורים לעתיד לבא.

ותמהינן: ומי אמר שמואל הכי?!

והתנן במתניתין לעיל פרק חלון: אין

בשפת אמת, שנסתפק האם דוקא בכל צד לא אמרינן, היכי דלא עביד להכי. או אפילו בצד אחד.

68. וראה סברת רבי יוסי להך גיסא, בגאון יעקב. וראה שפת אמת.

אחרים, ודברי השני אינו יכול להעמיד אלא במחלוקת אומר כן — רש"י סוכה שם.

67. ואף על גב דלא בעי מחיצות לשמן, כולי האי מיהא לא מקילינן. רש"י.

ובריטב"א כתב דמכל מקום לענין דנימא פי תקרה יורד וסותם, בעינן דעביד להכי. וראה

מערכין לאדם אלא מדעתו.

**אמר רבי יהודה: במה דברים אמורים בעירובי תחומין.**

**אבל בעירובי חצירות, מערבין בין לדעת, בין שלא לדעת. לפי שזכין לאדם שלא בפניו** [מדעתו], **ואין חבין שלא בפניו.** ועירובי תחומין פעמים שחוב הוא לו, שהרי מפסיד תחום העיר, לצד שכנגד עירובו.

**ואמר עלה רב יהודה אמר שמואל: הלכה כרבי יהודה. ולא עוד, אלא, כל מקום שישנה רבי יהודה בעירובין, הלכה כמותו.**

**ואמר ליה רב חנא בגדתאחא לרב יהודה: האם אמר שמואל — שהלכה כרבי יהודה — אפילו במבוי שניטל קורתו או לחיו שבמשנתנו?**

**ואמר ליה רב יהודה: בעירובין אמרתי לך משמיה דשמואל שהלכה כרבי יהודה, ולא במחיצות, כי הך דמשנתנו!**

הרי בהדיא שלא סבירא ליה לשמואל הלכה כרבי יהודה במשנתנו!?

**אמר משני רב ענן: לדידי מיפרשא לי מיניה דשמואל:**

**כאן, שנפרצה לכרמלית, בהא שרי שמואל, כרבי יהודה.**

**כאן, שנפרצה לרשות הרבים, בהא לא שרינן אפילו לאותה שבת.** (69)

### מתניתין:

הבונה עליה על גבי שני בתים הנמצאים משני צידי רשות הרבים, ונמצא שרשות הרבים העוברת מתחת לעליה מקורה בתקרה — אמרינן: פי תקרה יורד וסותם משני הצדדים את הפילוש של השטח שמתחת לתקרה אל רשות הרבים, ונעשה השטח המקורה לרשות היחיד, בהיותו מוקף ארבע מחיצות: שני כתלי הבתים משני הצדדים, ושתי סגירות של פי תקרה יורד וסותם.

**וכן שני גשרים המפולשים, שיש תחתם שתי מחיצות, ועליהן נשען הגשר, ורשות הרבים עוברת תחתיו, דרך שני הצדדים המפולשים לרשות הרבים, אמרינן: פי תקרה [קירוי של הגשר מעל רשות הרבים העוברת תחתיו] יורד וסותם, ולכן:**

**מטלמלים תחתיהן בשבת, דברי רבי יהודה. וחכמים אוסרין, ויתברר להלן אם האיסור הוא מן התורה או מדרבנן.**

**ועוד אמר רבי יהודה: מערבין עירובי חצירות ושתופי מבואות למבוי המפולש, לרשות הרבים, כאשר יש לו שתי מחיצות מצידו.**

לפי שסובר רבי יהודה כי שתי מחיצות עושות את המקום שביניהם לרשות היחיד.

**וחכמים אוסרין לערב. לפי שאין המקום נעשה רשות היחיד, עד שיהיה מוקף לפחות שלש מחיצות.**

נמי אתי לאפוקי לבר, לאו איסורא דאורייתא

69. וביאר רש"י: להכי מקילינן בכרמלית, דאי

**גמרא:**

שנינו במשנה, שהבונה עליה על גבי שני בתים העומדים משני צידי רשות הרבים, וכן גשרים שרשות הרבים עוברת תחתם, מותר לטלטל תחתם, לפי רבי יהודה.

**אמר רבה: לא תימא היינו טעמא דרבי יהודה שהתיר לטלטל תחת התקרה, הוא משום דקא סבר רבי יהודה כי שתי מחיצות עושות את רשות הרבים העוברת ביניהן לרשות היחיד מדין דאורייתא.**

**אלא, משום דקסבר רבי יהודה, כי פי תקרה של העליה והגשר יורד וסותם את שני הצדדים הפתוחים לרשות הרבים, ונמצא שיש כאן ארבע מחיצות.**<sup>(70)</sup>

**איתיביה אביי לרבה: הרי שנינו בכרייתא:**

רשות הרבים שעוברת תחת תקרת גשר, או רשות הרבים מקורה, מטלטלים תחת התקרה בשבת, דברי רבי יהודה.

**יתר על כן אמר רבי יהודה:** אפילו היתה רשות הרבים שאינה מקורה, שאי אפשר לומר בה פי תקרה יורד וסותם, אלא, היה שם:

**מי שהיו לו שני בתים, זה כנגד זה משני צידי רשות הרבים** — הרי זו רשות היחיד, מכח שתי המחיצות של כתלי הבתים, משני צידי רשות הרבים.

אלא, שעדיין יש צורך לתקן את אותו המקום שבין המחיצות, כדי שתהיה אפשרות לטלטל בו, כיון שהוא פרוץ אל רשות הרבים. וגזרו חכמים על מבואות הפרוצים לרשות הרבים שיהיו צריכים תיקון בלחי או בקורה.

הילכך, **עושה לו לחי מכאן, מצד אחד של כותל הבית, ולחי מכאן, מצדו השני של כותל הבית.**

**או מניח קורה מבית לבית מכאן, מצד אחד של הפילוש לרשות הרבים, וקורה מכאן, מהצד השני של הפילוש לרשות הרבים.**

איכא.

לרשות הרבים. וזהו שכתב רש"י: אי נמי אתי לאפוקי [מרשות היחיד] לבר [דהיינו לרשות הסמוכה] לאו איסורא דאורייתא איכא, שהרי כרמלית היא. וראה במאירי פירוש אחר בגמרא. וראה גם מה שכתב בשפת אמת.

70. ומהסיפא של המשנה, שמתיר רבי יהודה לערב מבוי המפולש, שאין לו תקרה, אין ראייה ששתי מחיצות גרידא הן רשות היחיד מן התורה. כי יתכן שאינו מדבר ברשות הרבים ממש. תוס'.

והיינו, במבוי שהוא לרוחב, המחבר בין שתי

וביאור דבריו נראה: שהרי חצר ומבוי הפרוצים לרשות הרבים, טעם איסורן משום דאתי לאיחלופי ברשות הרבים, כמו שכתב רש"י בריש מכילתין. וכנראה, שהכוונה היא, שמתוך שפרוצין הם לרשות הרבים או לכרמלית, דומה כמו שאף המבוי הוא חלק מן רשות הרבים או הכרמלית הסמוכה לה, ויבואו להתיר לטלטל ולהוציא מרשות היחיד, אף לרשות אחרת הסמוכה לה.

וכיון שכן, כשהיא סמוכה לכרמלית לא יבואו להתיר אלא להוציא לכרמלית הסמוכה, שאין בה איסור דאורייתא. מה שאין כן כשפרוצין הן

רבי יהודה במשנתנו בדין הראשון מתבסס על הדין שפי תקרה יורד וסותם, ולא על כך ששתי מחיצות הן רשות היחיד מדאורייתא [אם כי רבי יהודה סובר ששתי מחיצות הן רשות היחיד, אלא שזהו טעמו בהלכה השניה ולא בראשונה].

**מדקתני במשנתנו "ועוד אמר רבי יהודה: מערבין במבוי המפולש, וחכמים אוסרין".**

**אי אמרת בשלמא** שטעמו של רבי יהודה בדין הראשון במשנתנו, הוא **משום דקא סבר** רבי יהודה שהוא רשות היחיד מחמת פי תקרה יורד וסותם — שפיר היינו דקתני בדין השני: **ועוד** אמר רבי יהודה, לא רק מחמת פי תקרה יש להתיר אלא גם מחמת שתי מחיצות. ולכן, גם במקום שלא יהיה פי תקרה אלא רק שתי מחיצות, כגון מבוי המפולש, גם הוא יהיה רשות היחיד, ואפשר לערבו.

**אלא אי אמרת** שטעמו של רבי יהודה בדין הראשון במשנתנו הוא **משום דקא סבר שתי מחיצות דאורייתא**, וזהו גם טעמו בדין השני — **מאי** התחדש באמרו בדין השני "ועוד"? והרי לדברין כבר התבאר דין שתי מחיצות בענין הראשון שבמשנה.

אלא, **שמע מינה**, שבענין הראשון במשנה התבאר רק דין פי תקרה, ורק בענין השני התבאר דין שתי מחיצות. וכדברי רבה, שאמר כי מהדין הראשון במשנתנו אי אפשר לדעת שטעמו של רבי יהודה הוא מחמת שהוא סובר שתי מחיצות דאורייתא כי דינו מבוסס על פי תקרה יורד וסותם [אם כי, כאמור, סובר רבי יהודה ששתי מחיצות הן רשות היחיד מדאורייתא].

**ונושא ונותן ומטלטל באמצע**, בין שני הבתים, כדין מבוי שתיקנו בלחי ובקורה.

**אמרו לו חכמים לרבי יהודה:** שתי מחיצות אינן עושות מקום לרשות היחיד, אלא רק שלש מחיצות. ולכן, **אין מערבין** [מתקנים] את רשות הרבים בכך, בלחי או בקורה!

ומקשה אביי לרבה, שמוכח מבריייתא זו שלרבי יהודה בשתי מחיצות נהיה מקום לרשות היחיד, ולא כדברי רבה!

**אמר ליה רבה לאביי: מההיא ברייתא** שהבאת — **אין**, אכן יש הוכחה כדברין, שטעמו של רבי יהודה הוא מחמת שסובר כי שתי מחיצות עושות רשות היחיד דאורייתא.

אבל כוונתי היתה לומר: **כי מהא**, ממשנתנו, **ליכא למשמע מינה** ששתי מחיצות עושות רשות היחיד דאורייתא.

היות ובמשנתנו כשלעצמה, היה מקום לומר כי הטעם שמותר לטלטל מתחת התקרה אינו משום שתי מחיצות, אלא יש פה ארבע מחיצות, מדין פי תקרה יורד וסותם.

**אמר רב אשי: מתניתין — נמי דיקא!**

רש"י מביא שתי גירסאות ושני הסברים חלוקים בדברי רב אשי.

תחילה יבוארו דברי רב אשי לפי הביאור השני ברש"י, כי הוא המתאים עם גירסת הגמרא שלפנינו [ורש"י עצמו כתב שמסתברא כלשון השני, וכגירסתנו].

א. רב אשי בא לחזק את דברי רבה, ולומר, שמלשון משנתנו יש להוכיח כי טעמו של

ב. לפי הגירסא הראשונה ברש"י, ביאור הגמרא הוא כך:

רב אשי בא לחלוק על רבה, ולומר שטעמו של רבי יהודה גם בענין הראשון הוא מחמת הדין של שתי מחיצות ולא מחמת פי תקרה!

וכך אמר רב אשי:

מתניתין נמי דייקא שטעמו של רבי יהודה בדין הראשון הוא מדין שתי מחיצות ולא מדין פי תקרה.

מדקתני "ועוד אמר רבי יהודה".

אי אמרת בשלמא שטעמו של רבי יהודה ברישא הוא מחמת שתי מחיצות, שפיר קאמר שיש עוד דוגמא שמתירים בה משום שתי מחיצות. ומהדוגמא השניה יש הוכחה לראשונה, שגם בה, בלי הטעם של פי תקרה, אלא מחמת שתי מחיצות גרידא, מתיר רבי יהודה.

אלא אי אמרת שטעמו של רבי יהודה ברישא הוא מחמת פי תקרה — מאי "ועוד" דקאמר? והרי אין זו דוגמא נוספת, אלא הלכה מחמת טעם אחר!

שמע מינה שטעמו של רבי יהודה ברישא הוא מחמת שתי מחיצות, ולא כדברי רבה!

הדרן עלך כל גגות

## פרק המוצא תפילין

### מתניתין:

**המוצא תפילין**<sup>(1)</sup> בשבת בשדה, שהוא מקום שהם מתבזין שם<sup>(2)</sup> — **מכניסין** לעיר, למקום המשתמר, זוג זוג.

שמניח תפילין של ראש בראשו ושל יד בזרועו כדרך שהוא מניח בחול, ונכנס. וחוזר ומכניס זוג אחר זוג, עד שמכניס את כולן.

ובכך אינו נחשב כמטלטל משא מרשות הרבים לרשות היחיד, כי הנחת תפילין היא דרך מלבוש.<sup>(3)</sup>

אבל יותר מזוג אחד בבת אחת הוי טלטול, ואסור.

**רבן גמליאל אומר:** אפילו **שנים שנים** מותר

רשויות הרבים, או שאין בו רוחב ט"ז אמה. והדבר תלוי בדברי הראשונים, לעיל בדף ו.

1. הפרק שלפנינו עוסק בעיקר בעניני הוצאה מרשות לרשות, שמקומם במסכת שבת. ונקבע כאן במסכת עירובין, משום הסיפא דמתניתין דמיירי בעניני תחומין שנשנו במסכת עירובין. ועוד, משום המשנה דסוף פרקין, דקאי על מה שנשנה לעיל בסוף פרק מי שהוציאוהו. תוד"ה המוצא.

2. ודוקא במקום שיש כלבים, אבל בגלל גנבים לבד אסור להכניסין לעיר. תוד"ה מכניסין.

3. ומכל מקום לא הותר אלא משום מניעת בזיון התפילין, ואפילו למאן דאמר שבת זמן תפילין. שגזרו חכמים שלא לצאת לרה"ר [והוא הדין שלא להכניס מרה"ר לרה"י] בתפילין, שמא תינתק הרצועה ויבא לטלטל התפילין בידו ברה"ר. כמבואר בשבת סא א. רבינו יהונתן.

ובסכנה, כשמפחד להתעכב שם שמא יבאו צה-ב ליסטים ויתנפלו עליו — מכסן בבגד, והולך לו.

רבי שמעון אומר: מוליכן פחות מארבע אמות, ואח"כ נותנן לחבירו, וחבירו לחבירו, וכל אחד מוליכן פחות מארבע אמות, עד שמגיע לחצר החיצונה הראשונה שבעיר, שהוא מקום המשתמר.<sup>(6)</sup>

וכן בנו שגולד בשדה בשבת — נותנו לחבירו, וחבירו לחבירו, כל אחד פחות מארבע אמות, אפילו מאה אנשים, עד שמכניסו לעיר.

רבי יהודה אומר: נותן אדם חבית עם מים לחבירו, וחבירו לחבירו, ומוליכה כך אפילו חוץ לתחום.<sup>(7)</sup>

אמרו לו: לא תהלך חבית זו יותר מרגלי בעליה, שאסור להוליכה רק עד היכן שבעליה יכולים ללכת. ובגמרא יבואר אופן פלוגתתם.

**גמרא:**

בבת אחת. דהיינו, שמכניסן כשהוא לבוש שני בתי תפילין בראשו, ושנים בזרועו. ובגמרא יבואר פלוגתתם.

במה דברים אמורים, שחייב להכניס לעיר — במוצא ישנות, שניכר ברצועותיהן רושם הקשר שרגילין לעשות בתפילין,<sup>(4)</sup> דודאי תפילין הם, ויש בהם קדושה, ואסור להשאירם כך בבזיון.

אבל בחדשות, שאין ניכר בהם הקשר — פטור מלהכניסן,<sup>(5)</sup> שמא אינן תפילין אלא קמיע בעלמא העשוי בצורת תפילין.

ואין בהם קדושת תפילין כי לא נעשו לשם תפילין, ולכן לא מחללין שבת עליהם.

מצאן צבתים, ערימות ערימות של תפילין, שכל זוג קשור בפני עצמו, או מצא כריכות, שכל התפילין קשורין יחד בכל ערימה, ולא יספיק להכניס את כולן זוג זוג עד צאת השבת — לא התירו לו להכניסן בשבת, שהרי בין כך יצטרך להתעכב עד צאת השבת.

אלא, מחשיך עליהן, ממתין שם, ושומרם עד שתחשך, ומביאן בבת אחת.

6. הקשה הגאון יעקב, הא עובר איסור דאורייתא של הכנסה לרה"י [ולא הותר איסור תורה משום מניעת בזיון תפילין]. ותירץ דמיירי שהאחרון פושט ידו לפניו ובעל החצר נוטל מידו, דהוי רק איסור דרבנן, כמבואר במשנה ריש מסכת שבת.

7. רבי יהודה מתיר להוליך ע"י הרבה אנשים אפילו לדבר הרשות. ושלש מחלוקות בדבר: לתנא קמא אסור אפילו בתפילין.

לרבי שמעון מותר רק משום מניעת בזיון

4. ואפילו אם עתה אין בהם קשר, ניכר מקום הקשר שיש שם קמט. תוד"ה וכי, לקמן צו ב.

5. ואף אסור להכניסן כדלהלן. וכן הוא להדיא בברייתא בגמרא. תוד"ה אבל.

ומה דנקטה מתניתין לשון פטור, הוא להשמיענו שפטור אפילו מלהחשיך עליהם, ואין דינם כמצא בתים או כריכות שהחייב להחשיך עליהן, כמבואר בתוס' לקמן צו א ד"ה מצאן. קרבן נתנאל אות מ'.